

*Rozhovor***Transformace Filmového studia Barrandov
po roce 1989****Úvod k bloku rozhovorů*

Pavel Strnad

Filmové studio Barrandov (FSB) bylo před rokem 1989 součástí státního podniku Československý film a podřízeno jeho Ústřednímu ředitelství. To rozhodovalo o přerozdělování finančních prostředků obíhajících v kinematografii. Do FSB plynuly především zisky z distribuce zahraničních filmů, uváděných Ústřední půjčovnou filmů. Systém státní kinematografie byl tak z velké části soběstačný a nezávislý na státních dotacích. Ústřední ředitelství bylo likvidováno k 1. lednu 1991, čímž se studio osamostatnilo.

Brzy po listopadu 1989 zde začaly organizační změny, které měly studio připravit na novou ekonomickou situaci. Ty byly zaměřeny na zefektivnění výroby, posílení orientace na zakázkovou činnost. Někdejší dramaturgicko-výrobní skupiny se měly postupně osamostatnit a přejít mimo strukturu FSB.

Na podzim 1990 vyšel z konkurzu jako nový ředitel FSB Václav Marhoul. Jeho vedení provedlo v průběhu roku 1991 redukci výrobního plánu i počtu zaměstnanců (z původních cca 2 300 na 700). Systém dramaturgicko-výrobních skupin byl zrušen.

Vedení FSB se rozhodlo pro privatizaci podniku českým kapitálem a k tomu založilo v roce 1991 akciovou společnost Cinepont, v níž mělo podíly celkem 23 filmařů a spolupracovníků FSB. Tento záměr se setkal s odporem jiné velké skupiny filmařů, sdružených především ve Filmovém a televizním svazu FITES (Věra Chytilová, Jiří Krejčík, Pavel Kačírek). Vláda České republiky přesto zařadila FSB spolu s Filmovými laboratořemi do privatizace a v roce 1992 byl privatizační projekt Cinepontu schválen. Privatizace byla podmíněna vznikem jedné akcie se zvláštními právy (tzv. „zlatá akcie“), která bude v majetku státu a bude mu sloužit jako nástroj umožňující vetovat nevýhodné změny stanov společnosti, nakládání s pozemky studia nebo zrušení společnosti.

Dále byla mezi privatizovaným studiem a Státním fondem ČR pro podporu a rozvoj české kinematografie uzavřena obstaravatelská smlouva o užití autorských práv k českým filmům vyrobeným někdejšími státními filmy v letech 1965 až 1991, z jejichž prodeje byla činnost fondu financována. Barrandov zajišťoval jejich prodej za provizi.

Na počátku roku 1993 byla společnost Cinepont přejmenována na AB Barrandov, na počest zakladatele studia Miloše Havla. Probíhá restrukturalizace, společnost se dělí na autonomní divize řízené vrcholovým managementem. Vedení hledá vhodného zahraničního partnera.

Postupně se vytvářejí dvě skupiny akcionářů stojící proti sobě. Jejich spor vyvrcholí v roce 1994, kdy je Václav Marhoul odvolán z funkce generálního ředitele a nahrazuje ho architekt Jindřich Goetz. Akcionáři se následně dohodli na změně vlastnické struktury, která by umožňovala lepší

*) Z diplomové práce P. Strnada vybral a upravil Martin Švoma. Viz Pavel Strnad, *Transformace české kinematografie v letech 1989–1999. Diplomová práce*. Praha : FAMU 2000.

řízení společnosti. O získání rozhodujícího podílu usiloval prostřednictvím producenta Jaroslava Boučka Václav Marhoul, dále pak Petr Prejda s Michaelem Kocábem a Theodor Pištěk s česko-švýcarským podnikatelem Václavem Sládkem. Zvítězil Václav Marhoul, který se spojil s finanční skupinou I. Silas a získal od ní půjčku na koupi 74 procent akcií. V listopadu 1994 se opět stává generálním ředitelem AB Barrandov, půjčku částečně splácí převodem 42 procent akcií na I. Silas. Sám si ponechává 32 procent, zaručujících právo veta.

V roce 1995 však I. Silas na valné hromadě prosadila zvýšení základního jmění společnosti, k dalšímu zvýšení na téměř 200 milionů Kč došlo v roce 1996. Tím se zvýšil podíl nových vlastníků na 74 %, což jim umožňuje plnou kontrolu nad společností. V téže době kupují prostřednictvím společnosti Moravia Steel, na kterou převádějí i svůj podíl v AB Barrandov, většinový podíl ve Třineckých železárnách. K ručení za úvěr od České spořitelny využijí majetek a aktiva Barrandova.

V roce 1996 se AB Barrandov rozděluje na holding – zřizuje dceřiné společnosti Barrandov Studio (provoz ateliérů), Barrandov Biografia (produkce filmů) a Barrandov Panorama (správa nemovitostí). V téže době se dostává do ekonomických potíží. Pozdě odvádí Fondu národního majetku splátky za privatizaci i příjmy z prodeje českých filmů do Státního fondu ČR pro podporu a rozvoj české kinematografie. V květnu 1997 je na valné hromadě odvolán z funkce ředitele AB Barrandov Václav Marhoul a nahrazen manažerem majoritních vlastníků Václavem Přerovským. Jako důvod se uvádějí špatné hospodářské výsledky.

Během roku 1997 probíhá jednání s ministerstvem kultury o vyrovnání dluhu vůči Fondu ČR pro podporu a rozvoj české kinematografie. Ministerstvo se pokouší blokovat důležitá rozhodnutí „zlatou akcií“. Nakonec je v roce 1998 dohodnuto kompromisní vyrovnání a převod obstaravatelské smlouvy na Ateliéry Bonton Zlín.

Na přelomu století se zlepšuje hospodářská situace Barrandova, začínají tu ve větší míře natáčet zahraniční filmové produkce a přinášejí zisky.

Majoritní akcionáři hledají kupce pro svůj podíl v AB Barrandov. V této souvislosti se vedou další spory o platnost „zlaté akcie“. V roce 2000 ji Obvodní soud pro Prahu 2 označí za neplatnou od samého počátku. K prodeji většinového podílu však nedochází.

Majoritní vlastník Moravia Steel likviduje holding a ponechává jako nástupnickou společnost Barrandov Studio.

V roce 2004 společnost splácí poslední privatizační splátku Fondu národního majetku. V téže době vykupuje Moravia Steel poslední významný podíl akcií (20 procent) od producenta Miroslava Voštiara. Od roku 2003 investuje na Barrandově do výstavby nových ateliérů a veřejně deklaruje, že si chce studia ponechat ve svém vlastnictví.